

[Søren P. Larsen.]

heder, der trænger sig ind i de Tusinder af Tjenestemandshjem som Følge af den Politik, der har været ført, rammer haardt, og den rammer haardt dér, hvor Budgetterne er lagt saadan, at det lige kan løbe rundt. Naar Prisstigning og Dyrtid sætter ind, er der mangfoldige med faste Indkomster, som maa anvende stort Hovedbrud for at faa Pengene til at slaa til, og vi vil ikke modsætte os, at der, for at afbøde de værste Virkninger af den førte Politik over for Tjenestemændene, bliver givet et rimeligt Vederlag for den Fordyrelse, der har sat ind. Men vi kan ikke undlade at pege paa, at den Politik, som her føres, har vi adskillige Gange advaret imod, og hvis ikke der foregaar en Ændring paa dette Omraade, tror jeg næsten, jeg tør forudsige, at vi til næste Aar staar i akkurat den samme Situation som i Dag. Nye Prisstigninger skaber nye Lønkrav, og nye Lønkrav fører til Forhandlinger med Regeringen, og naar Tjenestemændene møder op til Forhandling med Regeringen, er det Venstres Argumenter, de anvender: det er Dyrtid her i Landet, der er Prisstigning, saa det forslaar noget, det er Følgerne af Afspærringen.

Ud fra den Betragtning, at vi har en stabil og arbejdsduelig Embedsmands- og Tjenestemandstand, som gør sit Arbejde paa hver sin Post efter bedste Evne, ønsker vi ikke, at disse Mennesker i det kommende Aar skal hemmes i deres Arbejdsydelse af Frygten for det daglige Udkomme. Vi vil naturligvis se lidt nærmere paa Forslaget i Lønningsudvalget, som jeg formoder Forslaget bliver henvist til, og jeg kan sige som Svar paa Regeringens Spørgsmaal ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, at vi vil ikke modsætte os, at der gennemføres en Hjælp paa dette Omraade.

H. F. Ulrichsen: Paa den fraværende Ordførers Vegne skal jeg gøre nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag om midlertidigt Løntillæg til Statens Tjenestemænd. Jeg vil først sige, at jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen om, at dette Forslag er en Konsekvens af den Prispolitik, der er ført her i Landet, og det vilde for saa vidt være en meget morsom Opgave at stille en ung Nationaløkonom: Hvor stor en Del af de Løntillæg, som er givet Tjenestemændene, er en direkte Følge af den Valutaordning, som vi har her i Landet? Paa den anden Side er mit Parti af den Opfattelse, at det er naturligt, at Tjenestemændene faar Vederlag for den Prisstigning, der rammer

dem. Jeg siger ikke den fulde Prisstigning, for i Lønningsloven af 1931 er der jo taget Hensyn til, at visse Dele af Erhvervslivet arbejder under saa vanskelige Forhold, at Staten ikke mente at kunne yde Tjenestemændene det fulde Vederlag for en hvilken som helst Prisstigning. Men Tjenestemændene har jo ogsaa ydet, kan vi godt sige, et stort Tilskud til det almindelige Samfund, hvis man som Basis tager den Standard, som var tilsikret Tjenestemændene gennem Loven af 1931, navnlig henset til § 91 vedrørende det berømte Interval i Prisreguleringskalaen. Saa vidt jeg kan se, er det Beløb, Tjenestemændene skulde have haft mere, hvis de skulde have fulgt med Udgiftstallet, et Par og tredive Millioner; det er dog et ganske antageligt Tal, og jeg synes, der er al Grund til at tage dette store Beløb, et Par og tredive Millioner, med i Betragtning, i det Øjeblik man nu skal til at træffe Bestemmelse om Tjenestemændenes Lønforhold, om Regulerings-tillæggets Størrelse i 1938.

Det foreliggende Lovforslag regner med en Merudgift til Tjenestemændene paa 11 Mill. Kr. Saafremt man ikke havde haft Mellemrummet, skulde Tjenestemændene i det kommende Aar have haft en Forøgelse i Lønningerne paa 3 Portioner, lig med smaa 20 Mill. Kr., ca. 19½ Mill. Kr. Det vil med andre Ord sige, at det, man vil give Tjenestemændene, er saadan noget som 8—9 Mill. Kr. mindre end det Beløb, de vilde have faaet, hvis man var gaaet frem efter Tjenestemandsløven af 1931's normale Regler; og hvis man under Hensyn til det førnævnte Synspunkt, at Tjenestemændene skal være med til at bære de daarlige Tider, eller et enkelt Erhvervs daarlige Tider, vilde opstille den Betragtning, at de kun skulde have to af de tre Portioner, vilde det Beløb, de skulde have, blive 13 Mill. Kr. eller et Par Millioner Kroner mere end foreslaaet af Regeringen.

Det er i god Overensstemmelse med den Linie, Det konservative Folkeparti hele Tiden har fulgt over for Tjenestemændene, at vi nu fra konservativ Side spørger, om det ikke havde været naturligt at yde Tjenestemændene disse to Portioner, de 13 Mill. Kr., i Stedet for de 11 Mill. Kr., som Regeringen er enedes med Tjenestemændene om at knappe Beløbet ned til. Jeg ser ikke blot paa de Forhandlinger, der fandt Sted i 1925, hvor Det konservative Folkeparti sammen med to andre Partier gennemførte en Forhøjelse af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg, men jeg ser ogsaa paa Forhandlingerne i 1927, da det lykkedes